

Розділ 23	Меч Фансінь заливає позолочений банкет кров'ю	277
Розділ 24	Сутужна ситуація: що ж є правдою, а що — брехнею	287

Сюжетна арка 2. Принц, який догодив богам

Розділ 25	У лігві людожера Володар привидів знаходить небесних урядників	301
Розділ 26	Прекрасна мить на вулиці Військової Могутності	329
Розділ 27	Коли людина возноситься — залишається людиною, коли занепадає — теж залишається людиною	369
Глосарій		393

У палаці Військової Могутності наслідний принц стрічає наслідного принца

Сє Лянь знав, що цей перстень залишив Хва Чен. Принц тримав його в руці й на мить задумався: що це може означати?

У Королівстві Сяньле завжди полюбляли красиві дорогі речі. У дитинстві Сє Лянь грався кольоровими дорогоцінними каменями, наче ті були іграшками. Він звик бачити багатства, а тому, розглядаючи цю каблучку, міг точно сказати, що вона була зроблена з діаманта. Однак її форма була дуже витонченою — імовірно, навіть найвправніший ювелір не зміг би відобразити таку красу, подібну до самої природи, яку він випромінював.

І все ж, це був предмет виняткової цінності та значущості — пам'ятний дарунок, який залишив Хва Чен.

Сє Лянь дещо здивувався цьому, тому вирішив зберегти перстень та запитати про його значення, коли вони зустрінуться знову. У розбитій святині ніде було сховати такий скарб. Тож, трохи поміркувавши, принц вирішив, що найкраще тримати перстень у себе. Тому Сє Лянь знову застібнув срібний ланцюжок на своїй шиї.

Після подій на горі Юдзюнь та на перевалі Баньюе Се Лянь кілька днів пролежав, наче мертвий. Він тримався лише на доброті деяких завзятих жителів села, які приносили до храму маньтов та кашу, як пожертву. Так він проводив свої дні, поки одного разу Лінвень не повідомила йому, щоб він негайно повертався до Небесної Столиці.

— Що сталося? — запитав її принц. — Судячи з твого тону, сталося щось недобре.

— Так, — відповіла Лінвень, — скоріше приходь до палацу Військової Могутності.

Почувши про палац Військової Могутності, Се Лянь застиг, але швидко зрозумів: Дзюньву повернувся.

Відколи Се Лянь вознісся втретє, він ще не зустрічався із Дзюньву.

Дзюньву — правитель Небесної Столиці та найсильніший військовий бог усіх трьох царств. Місяці й роки він проводив або в мандрах по світу, слідкуючи за порядком, або в усамітнених практиках. Тому зараз, коли він нарешті повернувся на Небеса, наслідний принц не міг не прийти до нього. Забувши про відпочинок, Се Лянь повернувся до Небесної Столиці.

Небесна Столиця мала одну головну дорогу — вулицю Військової Могутності. Хоча в Царстві Смертних побудували багато вулиць із такою назвою на честь Дзюньву, але творіння людей були лише імітацією тієї справжньої вулиці, що знаходилася в Небесному палаці.

Се Лянь прямував широкою дорогою до палацу Військової Могутності. Дорогою він зустрів багато небожителів, які кудись поспішали, але ніхто не звертав на нього уваги.

Звичайно, і раніше на Се Ляня теж ніхто не зважав. Але тоді це означало, що вони не хотіли йти поруч із ним і цікавитися його справами, а тільки ввічливо кивали у знак привітання. Однак тепер вони вдавали, що його взагалі немає: ідучи назустріч, вони пришвидшувалися, ідучи позаду, — сповільнювали крок.

Але Се Лянь зовсім не переймався цим. Зрештою, він тільки-но потягнув униз відомого новопризначеного генерала. Було б навіть дивно, якби вони не почали уникати через це принца.

Раптом почувся чийсь оклик:

— Ваша Високосте!

Се Лянь вражено подумав, що той, хто наважився звернутися до нього, мав похвальну мужність. Але повернувши голову, побачив, що молодший небожитель, який покликав Його Високість, промчав повз нього вперед до когось іншого.

Пробігаючи, він знову покликав:

— Ваша Високосте! Як ви могли забути свою перепустку, прямуючи до палацу Військової Могутності?!

Лише тоді Се Лянь усе зрозумів. Звісно, кликали зовсім не його. Адже у Верхньому Небесному палаці було декілька наслідних принців, тому плутанина з цього приводу — звичайна справа.

Але коли він глянув на того іншого наслідного принца, то був дещо здивований.

Молодик був в обладунках та мав особливо героїчний вигляд. І хоча він був одягнутий як справжній воїн, його не оточувала бойова вбивча аура. Від нього, скоріше, віяло розкішною благородністю. На вигляд йому було років вісімнадцять-дев'ятнадцять. Він мав прямі, як меч, брови та яскраві, мов зірки, очі. Усмішка

його сильно відрізнялася від усмішок багатьох інших небожителів: щира, без жодного таємного наміру, вона додавала його героїчній красі відтінок дитячої невинності. Але якби цю зовнішність прокоментував хтось більш жорстокий, як Му Цін, то сказав би, що це був відтінок дурості.

Се Лянь застиг на місці й витріщився на парубка. Двоє попереду відчули це та обернулися до нього. Коли молодший небожитель зрозумів, хто перед ними, то вмить змінився в обличчі. Се Лянь легенько схилив голову та усміхнувся молодика:

— Вітаю, Ваша Високосте.

Інший наслідний принц, певно, не слідкував за всіма подіями, тому не впізнав його обличчя. Він тут же яскраво всміхнувся та промовив у відповідь:

— Вітаю!

Молодший небожитель поруч ледь помітно штовхнув його, та молодик усе одно нічого не зрозумів. Здивований, він запитав:

— Чому ти штовхаєш мене?

Се Лянь пирснув від сміху, а молодший небожитель штовхнув принца ще сильніше, підганяючи:

— Ви спізнитесь, Ваша Високосте, ходімо!

Тому молодик міг тільки збентежено рушити далі. Се Лянь похитав головою й відчув, що повівся щойно доволі нетактовно. А в цей момент з іншого кінця вулиці йому назустріч кинувся стрій солдатів з довгими алебардами в руках.

Ці воїни, здавалося, саме були на патрулюванні. Вони крокували чітко в унісон. Їхній стрій був щільний, а вигляд — величний і непорушний. Це були вартів Військової Могутності, які служили Верховному

богу — володарю Небесної Столиці. Щоправда, зараз вони були вкриті шаром стародавньої мідної іржі... Вони не були справжніми людьми — усього лише бронзовими воїнами.

Се Лянь відійшов убік, щоб звільнити їм дорогу. Стоячи осторонь, він думав про те, що, коли бачив їх востаннє, вони ще не були такими зеленими. За ці сотні років воїни заіржавіли ще більше, але їх усе ще використовували. Раптом командир Бронзової гвардії побачив принца, і його очі спалахнули зеленим. Пролунав дзвін металу — хвості довгих алебард постукали об землю й оточили Се Ляня.

— З якої причини мене оточили? — запитав принц.

Бронзові вартів почали суворо казати один одному:

— Підозріло.

По бронзі прокотився дивний гул від цього слова.

— Що підозрілого? — перепитав Се Лянь.

Але голова вартівих промовив:

— Золотий палац?

Се Лянь зрозумів, що так він перевіряв його особу й запитував, де знаходиться його золотий палац. Однак принц лише відповів:

— Немає.

Щоб побудувати навіть маленький храм у Небесній Столиці, потрібно було мати сотні тисяч заслуг — земля тут на вагу золота!

Вартів переглянулися і, здавалося, збентежилися. Небожитель, який зміг вознестися, не мав власного палацу в Небесній Столиці? Їхній командир знову запитав:

— Духовні сили?

— Вибачте, цього теж немає... — відповів Се Лянь.

Цього немає, того немає. Те, що в нього нічого не було, здавалося, розлютило воїнів. Наступної миті довгі алебарди одна за одною націлились на нього.

— Зачекайте, ви мене не впізнаєте? Ми вже зустрічалися! — поспішно промовив принц.

Хоча востаннє вони бачилися, коли Се Лянь бив їх, як мішки з піском, щоб пробитися до Дзюньву, та це все одно можна було вважати зустріччю!

З гучним дзвоном одна з алебард встромилася в землю біля ніг принца. Якби не блискавична реакція Се Ляня, його б уже прибили на місці. Він підняв руку, щоб ударити у відповідь, але раптом згадав, що все ще мав величезну кількість боргів, і більше не міг нищити майно Небесної Столиці, тому забрав руку назад. У цей момент хтось ухопився за бронзового командира.

Се Лянь був зворушений тим, що хтось прийшов його врятувати. Коли він обернувся, то побачив молодого наслідного принца, який щойно пішов, але повернувся!

Бронзовий командир був досить міцним, але принц відтягнув його вбік, немов ляльку, обвив рукою його шию та з усмішкою промовив:

— Знову на обході? Не бийте його, усе гаразд, відпустіть!

Вартові, очевидно, упізнали його та вклонилися. Вони витягли з землі свої довгі алебарди, вишикувались і пішли в іншому напрямку.

Нарешті вільний Се Лянь широко усміхнувся до принца:

— Дякую, Ваша Високосте.

— Немає за що, — так само усміхнено відповів молодик. — Ти теж прямуєш до палацу Військової Могутності, чи не так? Поспішай, а то запізнишся. Я піду першим! — промовив він і, немов вітер, понісся геть.

Се Лянь ще деякий час простояв на тому ж місці, а до його вух здалеку долинули перешіптування кількох помічників нижчого рівня:

— Вони обидва наслідні принци, але насправді зовсім різні, як небо й земля. Його Високість Тайхва справді благородна людина, навіть до своїх ворогів він поблажливий.

— Тихіше! Він досі тут, якщо почує — буде не добре!

Се Лянь безпорадно подумав: невже вони справді боялися, що він їх почує, а не навмисно казали це?

А те, що вони назвали Се Ляня «ворогом», скоріше, було правдою. Адже цей молодик був наслідним принцом королівства Йон'ань, звали його Лан Цяньцьов. Предком Лана Цяньцьова був засновник його королівства — той, хто підняв повстання та знищив королівство Сяньле.

Тож між принцями повинна була лютувати ненависть.

У цей момент ззаду знову почувся голос:

— Ваша Високосте.

«Не може бути, знову?» — подумав Се Лянь. Але цього разу, повернувши голову, він зрозумів, що зверталися дійсно до нього. До принца наближалася Лінвень. Під очима в неї були темні кола, а в руках вона тримала купу сувоїв. Ті помічники, що стояли неподалік, теж затушилися:

— Володарко Лінвень?